

Forholdet er imidlertid her i Landet det, at Omfanget af det Arbejde, der udkræves af de enkelte Lodser, ved de forskellige Lodserier er saa forskelligt (ved nogle Lodserier er Lodsningsen saa at sige en Bifortjeneste for Lodserne), og at Erhvervelsen af Indtægter til Lodskasserne er saa afhængig af Lodsernes Tjenstivrighed, Dygtighed og Evne til at vinde Rederiernes Tillid, at det vilde være ganske overordentlig vanskeligt at fastsætte passende Lønsatser, ligesom det kunde være at befrygte, at Landets Lodsfortjeneste efterhaanden vilde formindskes, naar de enkelte Lodser savnede den Stimulus, der ligger i, at Iver og Dygtighed direkte lønnes med et økonomisk Udbytte. Det nævnte Flertal ønsker derfor hverken at stille Forslag om Statsansættelse eller om Garanti for en vis Indtægt eller at henstille til Ministeriet at optage denne Sag til Løsning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Omordning af Pensionsvæsenet har Udvalget følt sig ganske afmægtigt. Det ses vel, at den nu eksisterende Ordning af Pensionsforholdene — herunder de halve Parter, der bibeholdes af enkelte pensionerede Lodser — i mange Henseender virker i høj Grad uensartet og tilfældigt. Dels er imidlertid dette Forhold en Følge af den store Ulighed, der er mellem de enkelte Lodseriers Arbejde og Fortjeneste, dels er det Resultatet af en Udvikling gennem Tiderne, der har været bygget paa de enkelte Lodseriers delvise Selvstyre, og dels vil en rationel Omordning af Pensionsvæsenet utvivlsomt i meget væsentlig Grad stille Krav til Statskassen. Et saadant Krav vil neppe kunne vente Imødekommen fra Lovgivningsmagtens Side under Øjeblikkets vanskelige økonomiske Forhold, og Udvalget mener derfor for Tiden at maatte lade denne Opgave ligge.

Derimod har Udvalget med stor Interesse beskæftiget sig med Tanken om en Omordning af Bestemmelserne om Farvandslodsnings. Det staar nemlig for Udvalget som tvivlsomt, om en saa væsentlig Omændring af de før 1879 gældende

Reglementer som den, den midlertidige Indførelse af de saakaldte Farvandslodsnings frembyder, efter de Forudsætninger, hvorunder § 52 indsattes i Lodsloven af 13. Juni 1879 (se Folketingstidende 1878—79 Sp. 358, 361, 3120, 3129 og Tillæg B. Sp. 742 og 747), bør kunne foretages uden Lovgivningsmagtens Medvirkning. Hertil kommer, at Udvalget mener, at man i et økonomisk Samarbejde mellem de i Farvandslodsningsinteresserede Lodserier har et Middel til at regulere og betrygge Indtægtsforholdene ved disse Lodserier, der høre til Landets betydeligste. Udvalget har derfor opstillet et Forslag (Ændringsforslag Nr. 2), der gaar ud paa, at den ved Frederikshavn, Hirsholmene, Nyborg og Helsingør Lodserier ved Farvandslodsnings (herunder ikke Lodsnings i Øresund fra Lappegrunden til Falsterbo) indvundne Fortjeneste efter Fradrag af en Opmuntringspræmie eller Forlodsandel paa 20 pCt., der tilfalder det udførende Lodseri, gaar i een Kasse og deles af Lodserierne paa en saadan Maade, at Frederikshavn-Hirsholm Lodseri faar 40 pCt., Nyborg 40 pCt. og Helsingør 20 pCt. af Fortjenesten til Deling blandt de enkelte Lodseriers Parthavere efter det hidtil benyttede Forhold. De nævnte Delingstal betegne ifølge Marineministeriets Opgivelse Forholdet mellem den Bruttoindtægt, som de 3 Lodserier have haft ved de foran omtalte Farvandslodsnings og Langlodsnings i Femaaret 1906—10. Udvalget har med Hensigt valgt dette Femaar som Fordelingsgrundlag, idet det med Hensyn til Indtægt betegner en Middelev mellem, hvad Forholdene vilde være, hvis Helsingør Lodseri, saaledes som det tidligere var Tilfældet, slet ikke deltog i Farvandslodsnings i Store Bælt, og hvad de ere, naar nævnte Lodseri deltager i denne efter de af Marineministeriet administrativt opstillede midlertidige Reglementer. Forslaget findes i en noget anden Skikkelse i en Skrivelse (Bilag Nr. 2), hvormed Udvalget har udsendt det til de interesserede Lodseriers Erklæring. Medens Hirsholmenes Lodseri ikke svarede, findes de